

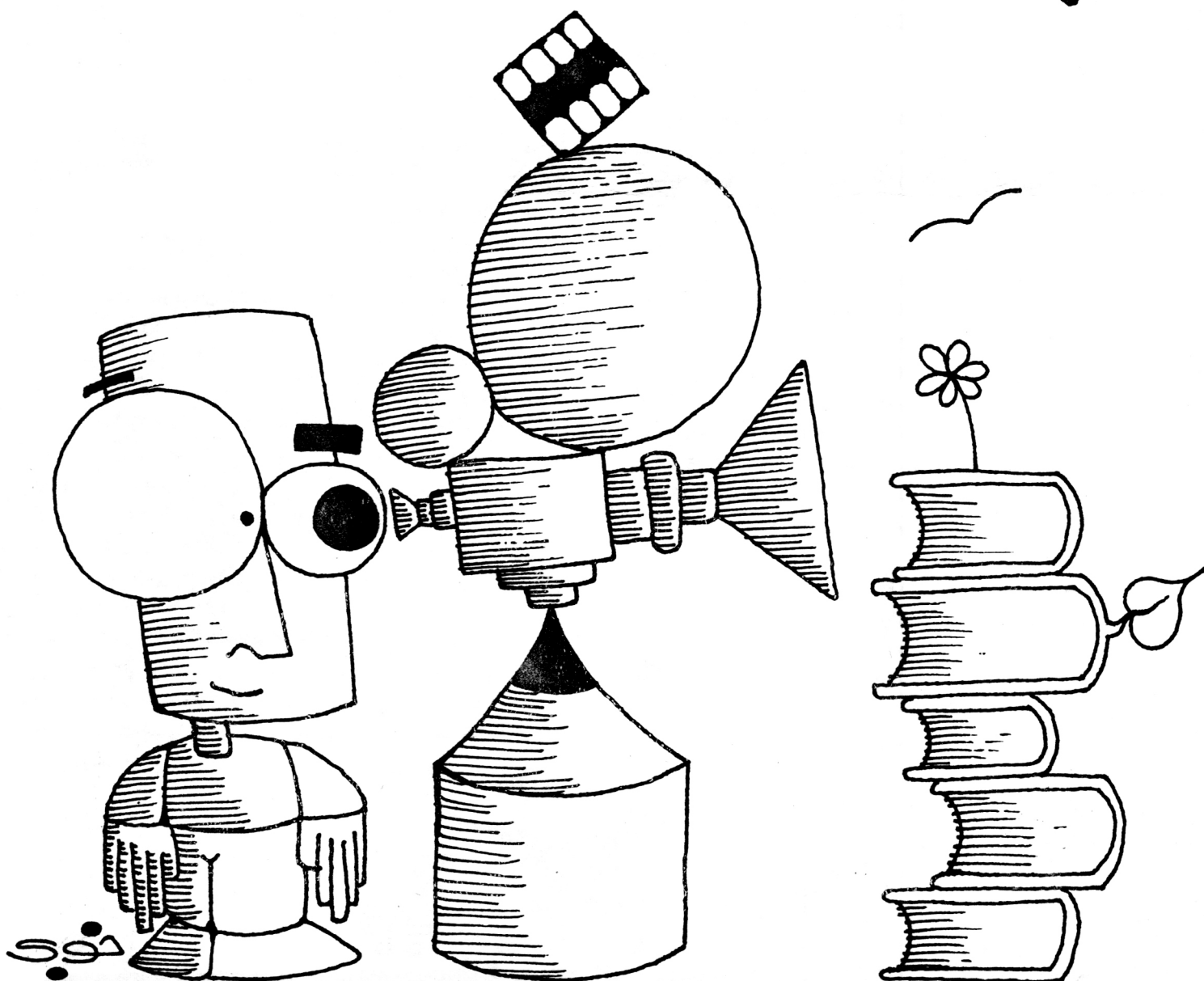
سینا

تجمن
سینمایی
جوانان
ایران

سال دوم نشریه داخلی ۷۸/۳/۳۱

۷

دومین فیلم برجسته در سینمای آینده

اولین فیلم را در سال گذشته به نام "سانگ دانسر" ساخته لارنت دباریلا به مدت ۷ دقیقه و هفته گذشته فیلمی دیگر از فرانسه به نام "روش ضمیران" ساخته جگاماتم را به مدت ۹/۳۵ دقیقه دیدیم. درباره عنوان فیلم:

عنوان اصلی فیلم که جگاماتم فیلمساز آفریقایی زاده مقیم فرانسه انتخاب کرده است، بسیار موجز و حرف اول فیلمساز است. در ترجمه شتابزده عنوان "روشن ضمیران" ناکافی به نظر می‌رسد. عناوینی مانند: سفید باطنان و یا درونهای سفید مناسبتر می‌نمود چرا که حرف فیلمساز کنایه‌ای است از پوست سیاه آفریقائیان!

درباره متن فیلم:

این فیلم به شدت علیه استعمار فرانسه و در واقع دادخواستی است هنری از زبان نژادها و ملیتهای مختلف که آثار ملی و بومی آنان هم‌اینک در موزه‌های بزرگ اروپا مانند: لوور، ژرژ پومپیدو... نگهداری می‌شود.

طرح داستان ساده به نظر می‌رسد اما پرداخت آن اینطور نیست، سیاهپوستان آفریقایی که باطنی سفید دارند با خوردن شیر یک گاو ماده درون خود را سفیدتر می‌کنند و مانند نیاکان خود آماده رزم می‌شوند. سه تن از آنان با لباسهای چوپانی خود به راه می‌افتند، بعد از چند پلان زیبا دورنمایی از پاریس و تمدن سفیدپوستان دیده می‌شود. آنان از شهر پاریس که مملو از ظواهر تمدن غرب است و از میان مجسمه‌ها و آثار هنری که در شهر دیده می‌شود می‌گذرند. گویی کسی آنان را نمی‌بیند. آنان از کنار یک مجسمه شیر سنگی که نمونه‌ای است از هنر یونانی و کلاسیک بایی توجهی عبور می‌کنند، در پلان بعدی این مجسمه آنان را به یاد شیرهای واقعی خودشان در آفریقا می‌اندازد، در واقع فیلم تقابل دو نوع هنر را در نظر دارد: هنر عینی در مقابل هنر ذهنی، هنر شهری و هنر روستایی و بومی. آفریقائیان بدون آنکه دیده شوند در موزه پنهان هستند، آنان را در لباسهای رزمی نیاکان خود می‌بینیم که به راحتی اشیاء و گنجینه‌های ملی خود را از موزه برمی‌دارند و در دایره‌ای جادویی از نظر نگهبان موزه غیب می‌شوند و در پلانی زیباتر از پلی می‌گذرند و از زیر پل اسکیموهایی را می‌بینیم که سوار بر قایق به طلب گنجینه‌های خود گویی به موزه می‌روند.

درباره شکل فیلم: ساختمان فیلم محکم و جسورانه است. یکی از عناصر ساختاری فیلم کوتاه یعنی فشردگی به حد زیبا و موجزی به کار گرفته شده است، حذف پلانها و اصولاً آنچه که غیر ضرور است فیلم کوتاهی به مدت ۹/۳۵ دقیقه به ما ارائه می‌دهد که به نوع بد آن می‌توانست یک فیلم بلند باشد. از ارزشهای دیگر فرمالیستی فیلم می‌توان به چند نکته جالب اشاره کرد:

۱- موسیقی و آواهای افکیو به طرز عمیقی باهم یکی می‌شوند، استفاده از موسیقی بدوی آفریقایی آن هم از نوع ابتدایی‌ترین آن یعنی از صدای انسان که به صورت ضربه زدن به گلو تولید و نوعی موسیقی اخباری بوجود می‌آورد و ترکیب آن با افکهای مانند زنگوله‌هایی که قهرمانان فیلم به پا بسته‌اند ایجاد نوعی جادو و شعر در صداست. در جایی که آفریقائیان میراث خود را از موزه می‌دزدند با ایجاد صداهایی در یک

ریتم خاص نوعی تلفیق بین موسیقی و افکت به وجود می‌آید و این نکته‌ای مهم در صداگذاری است.

۲- تصاویر دارای ویژه‌گیهایی از قبیل ترکیب بندی در کادر، حرکت در کادر و ایجاد نوعی نقاشی حرکتی به وسیله میزاسن و یک دکوپاژ قوی است.

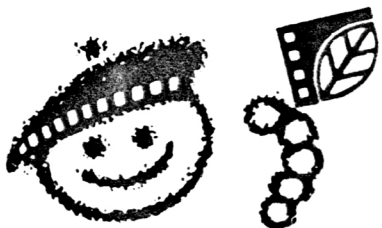
۳- استفاده نکردن به عمد از دیالوگ نشان دهنده دقت فیلمساز به نشانه‌های دیگر سینماست و شاید هم رعایت عنصر مهم سینمای کوتاه باشد.

حرف اول:

با تمام مطالبی که گفته شد، نمای دزدیدن اشیاء بعد از چند روز اثر عمیق و حرف اول فیلمساز را به یاد می‌آورد، یعنی همان عنوان فیلم. یکی از سیاهپوستان آفریقایی بعد از برداشتن اشیاء هنری نیاکان خود اثری جادویی از طرحهای بومی خود با حرکت دست بجای می‌گذارد و آنهم به رنگ سفید!

گویی از درون این سیاهپوستان، سفیدی طراوش می‌کند و اینجاست که به شعار انسانی و خاموش فیلم پی می‌بریم، سیاه پوستان را با درونی سیاه ننگرید.

ح. حساس

فراخوان

نشریه سینمای آینده از آثار کلیه دوستان و علاقه‌مندان در زمینه‌های مختلف؛ فیلم کوتاه، سینما، هنر، نقد، یادداشت، مقاله، مصاحبه، طنز، طرحهای گرافیکی و موضوعات پراکنده اجتماعی، متناسب با سینمای آینده استقبال می‌کند.

صدهزارمردم به کارگردانی

محمد رضا زندی

سفر خوش آقای راننده به

کارگردانی جواد بزرگمهر

برنامه این هفته خانه سینما

با حضور مسعود کیمیایی

چهارشنبه ۷۸/۴/۲

برجک به کارگردانی شاهد احمدلو